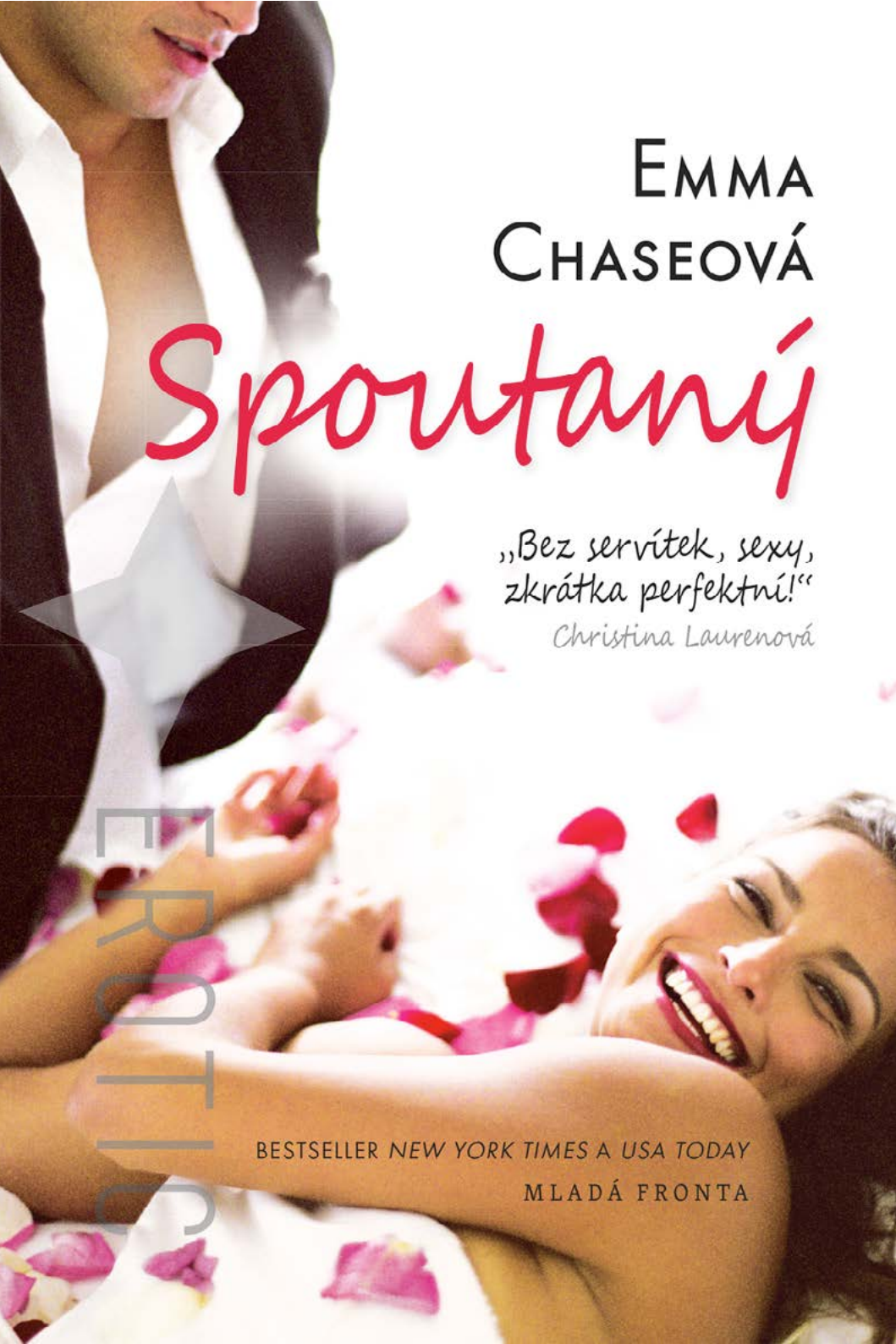




EMMA
CHASEOVÁ

Spoutaní

„Bez servítek, sexy,
zkrátka perfektní!“

Christina Laurenová

BESTSELLER NEW YORK TIMES A USA TODAY

MLADÁ FRONTA

EROTIC



EMMA CHASEOVÁ

Spoutaní

EMMA CHASEOVÁ

Spoutaný

MLADÁ FRONTA

Přeložila Alena Faltová

Copyright © 2014 by Emma Chase
Translation © Alena Faltová, 2016

ISBN 978-80-204-3973-4

Pro Joea, G & J

Vždycky budete mým pohádkovým šťastným koncem.

Prolog

V životě jsou okamžiky, o kterých dopředu sníte a plánujete si je. V ostrých jasných barvách a s perfektním ozvučením si představujete každíčký detail. A když má ten okamžik konečně nastat, modlíte se, aby se skutečnost co nejvíce přiblížila představám ve vaší hlavě.

A pak zažijete pár vzácných chvil, kdy skutečnost naprosto pokorí všechny vaše představy.

A přesně tohle teď prožívám.

Protože ten ďábelsky fešný chlap v dokonale padnoucím smokinu od Armaniho, který právě stojí v katedrále svatého Patricka u oltáře, jsem já. Drew Evans.

Do kostela zrovna vešla Kate Brooksová. A teď to okouzlující zjevení v bílém čeká, až dostane pokyn udělat první krok směrem k oltáři.

Ke mně.

Většina mužů o svatbě nesní – tohle mi říkat nemusíte. Akorát tady nejde o jen tak nějakou svatbu. Jedná se o historickou událost. Revoluční. Protože po většinu mého života mi ani zdaleka nepřišlo na mysl, že bych takhle jednou mohl dopadnout.

Nosit písek na pláž, knihy do knihovny – o tohle jsem nestál, pamatujete?

Jenže Kate dokázala nemožné. Všechno změnila. Mě změnila. Myslím, že se všichni shodneme, že i předtím jsem byl fakt úžasný..., ale teď jsem ještě lepší.

Cesta sem ale nebyla jen samá duha a sexuální vzrušení. Objevily se i výmoly – chyby – a nedorozumění, které si v ničem nezadají s řeckými tragédiemi. Díky neutuchajícímu chtíči, bezmeznému obdivu a nekonečné lásce jsme však ty krušné časy překonali bez újmy.

Nicméně minulý víkend jistě nečekané události mohly způsobit problém. Byl to... tak trochu... můj závěrečný test.

Vím, co se vám honí hlavou: *Co jsi k čertu provedl tentokrát?*

Klídek. Ještě mě nesudte a nevolejte po kastraci – aspoň dokud si neposlechnete celý příběh. Mějte ale na paměti, že ačkoli se někdy i ty nejušlechtilejší úmysly mohou vymknout z rukou (a že se tak stává), tenhle příběh má šťastný konec.

Kapitola 1

O týden dříve

V bytě je ticho. Klid. Je to ten druh ticha, který můžete zažít pouze pár hodin před úsvitem, když je nebe tmavě šedé. Od té doby, co jste tu byli naposled, se to tu změnilo. Jen se rozhlídněte. Na kuchyňské lince vyčkáávají sterilizované flašky s dudlíkem a v rohu kuchyně stojí vysoká zeleně vypočstrovaná dřevěná židlička. Police a zdi jsou zaplácené záramovanými fotkami.

Na některých jsem já s Kate, na většině z nich je ale zachyceno tmavovlasé dvouleté stvoření s hnědými oduševněnými kukadly a ďábelským úsměvem.

Střih do ložnice. Dvě svíjející se těla na posteli, částečně přikrytá pomačkanými hedvábnými příkrývkami. Moje boky se pohybují v dlouhých pomalých kroužcích. Myslím, že misionářská poloha získala špatnou reputaci neprávem. Není nudná. Dovolí chlapovi převzít kontrolu, udat tempo a má na dosah všechna tajná zákoutí, která přimějí ženu sténat a zabořit nehty do jeho lopatek.

Asi jako to teď dělá Kate.

Sjedu hlavou níž a vezmu do pusy jednu rozvernou bradavku, začnu ji tvrdě sát a laskat jazykem. Kate se prohne v zádech. Zvedne bradu a otevře ústa, ale nevydere se z nich jediný sten. Stisk jejích stehů zesílí a její kunda mě sevře.

Přestože má Kate v životopise, že porodila dítě, je její frnda stejně těsná a stále je mi v ní tak úžasně, jako když jsme spolu spali poprvé. *Bůh ti žehnej, doktorko Kegellová.*

Zrychlím pohyb boků a pozměním jejich směr. Zajíždím dovnitř a ven v tvrdých a rychlých přírazech. Když vím, že už déle nevydrží, políbím ji a tím utlumím její výkřik blaženosti. Bez ohledu na to, jak moc toužím slyšet Katein hlas, poslední dny jde jen o to zůstat potichu. Být ostražitý.

Ptáte se proč?

Na chvíli se tady zastavme a já vám to vysvětlím.

Jde o naše zlaté pravidlo. O naše první přikázání a to zní: Hlavně neprobuď to dítě.

Raději to ještě zopakuju pro případ, že byste to přeslechli:

HLAVNĚ NEPROBUĎ TO DÍTĚ.

Nikdy.

Stále to nechápete? Pak zaručeně nemáte děti. Víte, děti jsou krásné. Jsou to zlatíčka. Andílci. Obzvlášť když spí. Když se ale probudí uprostřed spánku, stávají se z nich monstra. Podrážděné, zuřící malé bestie, které se silně podobají gremlinům po tom, co jste je nakrmili po půlnoci.

A krutou pravdou je, že i když jsou mimina dosyta odpočatá, jsou to pořád pěkní sobci. Sebestřední a neustále něco vyžadující. Když vás potřebují, je jim úplně jedno, co zrovna děláte, nebo – a to je ještě důležitější – *koho* se zrovna pokoušíte udělat. Zajímají je jenom jejich vlastní potřeby. To *oni* mají hlad. To *oni* jsou počuraní. To *oni* chtějí, abyste je zvedli, protože výhled z postýlky se jim už okoukal.

Pokud patříte mezi šťastné páry, které se připravují na příchod svého vlastního roztomilého malého kazišuka, tak vám teď sdělím, jak to doopravdu bude – a teď nemyslím ty utopické kecy, kterými vás krmí v příručkách typu: *Jak se připravit na...*

Probíhá to zhruba takhle: Když se dítě narodí, tak ty první dva dny v nemocnici prospí. V číslech by to bylo zhruba dvacet tři hodin denně. Jsem přesvědčený, že jim v porodnici něco musejí přidávat do láhví.

Za den dva, když je všechno v pořádku, vás z nemocnice pošlou domů. A tehdy se vaše mimčo rozhodne, že už se naspalo dost, a aby mu den rychleji utekl, najde si novou aktivitu.

Věděli jste, že dětský pláč je o dvacet decibelů hlučnější než houkající lokomotiva? Vsadím se, že ne. Pokud mi ovšem nevěříte, klidně si to vyhledejte.

Třetí den jsem byl přesvědčený, že Jamesovi něco je. Možná měl trávicí potíže. Možná byl alergický na tapety.

Možná nás prostě neměl, do prdele, rád.

Ať už byl ten důvod jakýkoli, James rozhodně nebyl veselá kopa. A příliš horlivě se nám to snažil dávat najevo. Ráno. Odpoledne. A ze všeho nejraději... celou noc.

Jednou za čas, jen aby si z nás udělal šoufky a byla tak větší zába-va, na chvíličku vytuhnul. Sotva se však probudil, přesně tak, začal řvát. A teď nemluvím o kňučení, při kterém se vám chvějí rty. To opravdu ne. Mám na mysli vrískání z plných plic, při kterém máchá-te rukama a kopete nohama, jako by vás na nože brali.

Syndrom třeseného dítěte? Teď už to dokážu pochopit.

Ne že bychom měli v úmyslu jít na tu jeho prdelku tak drasticky, ale upřímně, žádná sranda to fakt nebyla.

Často k nám chodívala moje máma. Nejdřív jsem byl rád. Říkal jsem si, že už si tím dvakrát prošla, takže bude vědět, jak ho zvlád-nout. Mámy si přece poradí v každé situaci.

Až na to, že... moje máma ne.

Pořád se jen nesnesitelně usmívala, zatímco na rameni pohupo-vala s naším vřeštícím novorozencem, a nakonec nám oznámila, že je to *normální*. Že *všechna* mimina brečí a že si musíme začít řešit věci s Kate *sami* a po svém.

Nikdy předtím jsem nepocítil nutkání svou matku zaškrtit. Ne-chápal jsem psychopaty, jako byli bratři Menendezovi nebo Jim Gordon. Nerad to říkám, ale v těch temných dnech, kdy spánek – a kouření ptáka – byly jen dávnou vzpomínkou, mi matkovražda připadala setsakramentsky láková.

Byl jsem si totiž jistý, že moje máma zná tajemství šťastného dítě-te – že má ve svých spárech *Klíče od království*. Akorát mi je z nějaké-ho škodolibého, pomstychtivého důvodu odmítá předat. A nedosta-tek spánku vás *může* dohnat k šílenství. Dokonce i ty nejabsurdnější nápady vám najednou připadají jako přijatelná řešení.

Jednou kolem čtvrté hodiny ranní jsem...

Vlastně by bylo možná lepší, kdybych vám to názorně ukázal, abys-te si udělali jasnou představu. Ano je to pohled do minulosti v pohle-du do minulosti. Vy jste ale bystří, takže to zvládnete. A raději budu mluvit pomalu:

James, pět dní na světě:

„Uuááá, uuááá, uuááá, uuááá.“

Než se mi podaří rozlepit oči a pochopit čísla na budíku, Kate už sedí na posteli připravená z ní vyskočit a vytáhnout z postýlky u naší postele rozohněvané zabalené klubíčko.

Čtyři hodiny ráno.

V duchu zaúpím, protože je to sotva hodina, co usnul. Ačkoli můj první sobecký instinkt říká, abych zavřel oči a nechal to na Kate, ta část mě, která jí chce pomoci, dokud nebude pozdě – přece jenom nechci, aby se z toho zbláznila – tu sobeckou část umlčím.

„Uuuááááááá. Uuuááááááá.“

„Já se o něj postarám, Kate.“ Odhrnu peřinu a natáhnu si tepláky. „Spí dál.“ Tak trochu doufám, že bude protestovat..., ale neudělá to a svalí se zpátky na polštář.

Vyndám Jamese z postýlky a začnu ho chovat. Tváří se otře o mou nahou hrud' a pak spustí srdceryvný pláč. Odejdu s ním do kuchyně. Z lednice vytáhnou láhev s mateřským mlékem, kterou Kate naplnila dnes odpoledne za pomoci divné pumpičky jak pro dojnou krávu. Tuhle zvláštní věc dostala na večírku pro nastávající maminky od Delores. Jednou rukou svírám Jamese a druhou, v níž držím láhev, strčím pod tekoucí horkou vodu, přesně jak nám v nemocnici radila poradkyně na kojení.

Když je mléko ohřáté, přesunu se do obývacího pokoje. Oči mám kalné únavou a nohy se mi motají. S Jamesem v náručí se posadím na pohovku a dudlím mu přejedu po rtech.

Napadne mě, že není zrovna nejlepší nápad krmit ho pokaždé, když se vzbudí. Víím moc dobře, jak je důležité dodržovat dobu krmení, nechat ho odřihnout a naučit ho, aby se utišil sám. Mně je jasné, že když před hodinou jedl, nemůže mít hlad. Jenže spánková deprivace jako mučící technika má svůj význam. Takže na tyhle poučky kašlu, protože doufám, že jeho – i sebe – pošlu co nejrychleji zpátky do říše snů.

Dvakrát potáhne z láhve, pak ji odstrčí, dá hlavu na stranu a s otevřenou pusou zavřeští: „Uuuááááááá.“

Podívám se do stropu a prokleju Boha.

„Co chceš, Jamesi?“ Můj hlas zní frustrovaně. „Jsi přebalenej, chováš tě, pokouším se tě nakrmit – tak co ksakru ještě chceš?“ Vrátím se do kuchyně a seberu z linky šekovou knížku.

„Když ti dám prachy, budeš spokojenej?“

Jsem směšný – ano, já vím. Není třeba mě soudit.

„Za čtyři hodiny spánku ti zaplatím deset tisíc dolarů. Teď hned ti vypíšu šek.“ Mávám mu před obličejem knížkou v naději, že ho tím rozptýlím.

Jenže se naštve ještě víc.

„Uuuááááááá...“

Mrsknu šekovou knížku zpátky na linku a vrátím se do obýváku. Dám se do přecházení sem a tam, houpu ho jemně v náruči a přitom ho poplácávám po zadečku. A musím být vážně zoufalý, protože se dokonce pokusím o zpěv.

Spi, děťátko, spi, zavři očka svý

Dám ti buben a housličky...

Nechám toho – protože proč by proboha dítě toužilo po housličkách? Žádná z říkanek pro miminka nedává smysl. Žádnou jinou ukolébavku už neumím, takže se uchýlím k něčemu lepšímu: Enter Sandman od Metallicy:

Drž se mě,

Pryč do Země Nezemě...

„Uuuáááááááááááááááá.“

Když nepomůže ani tohle, sednu si zpátky na pohovku, položím si Jamese na stehna a rukou mu podepřu hlavičku. Zahledím se do jeho tváříčky, a i když stále řve, musím se usmát. Nato na něj začnu klidným, tichým hlasem mluvit:

„Víš, já chápu, proč jsi tak nešťastný. Jednu chvíli si plaveš v plodové vodě, kde je tma, ticho a teplíčko. A o chvíli později mrzneš, něco ti svítí do očí a jakýsi hajzl tě píchá jehlou do chodidla. Celej tvůj svět se obrátil vzhůru nohama.“

Přliv slz se začíná zastavovat. Ačkoli ještě občas zafňuká, nespouští ze mě svá velká hnědá kukadla. Zajímá ho, co povídám. Ví, že oficiálně uznávaná teorie říká, že děti v tomhle věku jazyk nevnímají, přesto si myslím, že – stejně jako muži, kteří se pokoušejí vyvlíknout z domácího úklidu – rozumějí mnohem víc, než dávají najevo.

„Když jsem poznal tvoji mámu, cítil jsem se úplně stejně. Byl jsem chlap, co proplouval fantastickým životem a užíval si ho plnými doušky.“

A najednou přišla tvoje máma a všechno šlo do háje. Byl jsem zmatený. V práci a taky každou sobotu večer. O tom si ještě popovídáme někdy jindy, ale pravdou je, že se devět měsíců snažíš dostat ven a pak po zbytek života usiluješ o to, dostat se zpátky dovnitř.“

Zasměju se vlastnímu vtipu. „Pravděpodobně to nebudeš chtít slyšet, ale tvoje máma je nádherná. Má ten nejhezčí zadek, kterej jsem kdy viděl. Přesto, svůj starý život jsem měl opravdu rád a nedokázal jsem si představit, že by mohlo být i něco lepšího. Jenže jsem se, Jamesi, zmýlil. Zamilovat se do ní, získat si její důvěru a mít tebe bylo to nejlepší, co se mi v životě podařilo.“

Přestane úplně brečet a jenom mě tiše a bedlivě poslouchá. „Změny můžou být náročný..., ale stoj za to. Tak mohl bys mít prosím s náma trochu strpení? Hrozně moc tě milujeme a já už se nemůžu dočkat, až ti ukážu, jak skvělejší život tam venku je. A nemusíš mít žádný strach, protože se postaráme, abys byl pořád v teple a měl plný břicho. A slibuju, že nikdy nedovolím, aby se ti přihodilo něco zlého.“

Otevře svou malou pusinku, široce zívne a pomalu zamrká očičkami. Vstanu a začnu opět přecházet po pokoji – velmi pomalu.

Z druhé strany pokoje se ozve Katein tlumený hlas. „Vy to tedy se slovíčky vážně umíte, pane Evansi.“ Má divoce rozčuchané vlasy a na sobě moje univerzitní tričko, které jí je tak velké, že jí sahá skoro ke kolenům.

„Jak to, že jsi vzhůru?“ zeptám se.

Pokrčí rameny. „Nemohla jsem usnout a pak jsem slyšela, jak tady šeptáš.“ Dojde k nám, hlavou se mi opře o paži a podívá se na prcka. „Už usnul.“

A má pravdu.

„Mám to risknout a dát ho do postýlky, nebo bych se měl naučit spát ve stoje jako kůň?“

Kate se do mě zavěsí a odvede nás k pohovce. Sedne si a poplácá místo vedle sebe. Pohnu s Jamesem a jako člen pyrotechnické jednotky, který se právě snaží zneškodnit zařízení s velmi jemným spouštěcím mechanismem, si ho položím na hrud', takže teď mám jeho hlavičku na místě, kde mi tluč srdce.

Pak se posadím, nohy dám na stůl, hlavou se opřu o opěradlo gauče a jednou rukou obejmu Kate.

Oddechnu si: „Bože, teď je mi tak dobře.“

Nicméně na sex to pořád nemá. Kašlu na to, co se píše v časopisech pro maminy. Spánek je sice fajn, ale šoustání bude vždycky lepší.

Kate si sedne do tureckého sedu a hlavou se mi opře o paži. „Já ti rozumím.“

A chvíli nato všichni tři usneme hlubokým spánkem.

Možná, že James pochopil, že jsem ho uplatil, protože tu noc spal na mé hrudi celé tři hodiny. Potom se probudil – a všechno začalo nanovo.

Mám jednu takovou teorii. Podle mě se všechno děje úmyslně. Bůh ty první dny doma s novorozencem, který udělá z vašeho života peklo, takhle naplánoval. Protože potom se všechny věci jako posrané plenky, blinkání, neustálé převlékání oblečení a povlečení nebo vyrůstání zoubků jeví jako procházka růžovým sadem.

Za dalších pár dní mi došlo, že se moje máma nezachovala zase tak macešsky. Vlastně ta rada, kterou nám poskytla, byla docela rozumná, protože nakonec se nám s Kate skutečně podařilo společnými silami všechno zvládnout.

Věděli jste, že psi mají svá vlastní přísloví? Jedno z nich říká: *Pusťte mě ven, nebo se vám vyčurám na křeslo.* Jiné zase praví: *Tak už mně tu blbou pískací hračku koukej navalit, ty sadistickéj hajzle.* A dokonce existuje jedno, které zní: *Ted' si nehraju, vážně ti ten tvůj ksicht ukousnu.*

Mimina se od psů zase až tak moc neliší. Když mají hlad, brečí. Když jsou unavená, brečí. A když se nudí nebo je svědí v nose, a ona ještě nemají vyvinutou manuální zručnost, aby se poškrábala, tak zase brečí.

Každopádně, jakmile jednou rozšifrujete jazyk brečícího dítěte, život je mnohem sladší. A tišší.

A navíc mám pro vás informaci, která vás nakopne, i když budete příliš vyčerpání. A frustrovaní. A to všechno z pláče, který člověka nutí prorazit si ušní bubínek teploměrem na maso.

Stejně je budete milovat. Bezmezně. Urputně.

Intenzivně.

Nebudete na nich chtít změnit jedinou věc. A neprodali byste je ani za všechny zpropadené iPhony z Číny. Víím, že to zní divně. Jenže tak to prostě je.

Zapomeňte na mírové sbory. Rodičovství je jediná skutečně těžká práce, kterou kdy budete milovat.

* * *

A teď, o dva roky později, se vraťme k naší pornošoustačce...

Rukama zajedu Kate pod zadek, hnětu ho a nadzvedávám, abych ji měl blíž. Přidám na rychlosti. Čelo mám kousek od jejího. Otevřu oči, protože se chci dívat.

Takhle nenasytný totiž jsem. Chci do sebe nasáknout každý její vzdech, každičkový závan rozkoše, který jí zatančí v nádherné tváři. Rozkoš, kterou jí působím já.

Znám Kateino tělo stejně dobře jako to svoje a tohle vědomí mi dodává sebedůvěru, pocit spokojenosti a moci, i když nedokážu úplně vysvětlit, čím to je. Jsme perfektně sebraní. Propojená těla i duše. Skvěle promazaný stroj, který se v tandemu propracovává až k okamžiku, kdy se ocitneme v nefalšovaném ráji, který jsem zažil pouze s ní.

Kate začne těžce a nedočkavě oddechovat a já vím, že už je blízko. Dolů po hrudi mi stéká potůček potu. Moje pohyby jsou s každým přirazem prudší. Otírám se o ni. Otírám se v ní. V páteři ucítím jiskřivé zašimrání, až se mi napnou koule. Horko mi sálá ze všech pórů, dokud se nechvěje každičkový nerv v mém těle a nežadoní, aby mohl explodovat.

Kristepane.

Nadzvednu boky a vytáhnu z ní skoro celého ptáka a takhle chvíli zůstaneme. Balancujeme těsně na hraně. Společně. Vychutnáváme si pocit dokonalého okamžiku – těsně před vyvrcholením –, kdy je vám neskutečně dobře a přitom víte, že brzy vám bude ještě lépe.

A potom do ní zase vklouznu, ponořím se tak hluboko, až jí nadskočí boky. Křečovitě se mě drží a její sevření je čím dál pevnější. Extáze mi doslova trhá tělo a celý se třesu.

Držím se Kate za zadek, jako by na tom závisel celý můj život. Přitisknu se jí rty na krk, abych utlumil zvuky, které nedokážu ovládat. „Kate..., Kate..., bože..., Kate...”

Je to ohromné. Fantastické. Ale ne neobvyklé. My dva dohromady jsme v tomhle prostě dobrý.

Při návratu na zem prudce vydechnu do Kateiny kůže. Zatím se ale ještě nehýbu. Jednoduše se mi nechce. Uvažuji nad tím, že bych takhle zase usnul. Na ní.

Nebude jí to vadit.

Aspoň si to myslím, dokud Kate neudělá pohyb, který každou ženskou na světě evidentně hrozně baví a každému chlapovi se při něm chce kvičet jako praseti na porážce. Bez varování využije mocné svalstvo své frndy a sevře jím moje vysoce citlivé péro.

Jak jen chlapi tohle *nenávidí*. Rozhodně nám to nepřijde vtipné a Kate si je toho moc dobře vědoma.

Škubnu sebou, vytáhnu ptáka a skulím se z ní.

Snažím se tvářit našťavaně, ale moc se mi to nedaří, protože se tomu chichotá a ještě jí přitom září oči. Navíc s rozčuchanými vlasy a zrudlými tvářemi je prostě tak nádherná, že se musím usmát i já.

A tohle ví taky moc dobře.

Zašeptám: „Ahoj.“

„Ahoj.“

Překulím se na záda a Kate se přisune blíž. Hlavu si opře o mou hrud' a dlaň mi položí na břicho.

Asi jste si už všimli mého nového tetování. Pořídil jsem si ho hned, jak se James narodil. Je zřetelné, ale není to nic nevkusného. Je pro mě stejně významné jako Kateino jméno na mé pravé paži.

Nechal jsem si vytetovat jednoduše *James* přímo nad srdcem.

„Takže,“ začne Kate, „dneska je náš velkej den, co?“

Pročísnu si vlasy. „Ne, ne. Velkej den bude až příští tejden. Dnešek je jen formalita.“

Sto šedesát osm hodin. Osm tisíc šest set čtyřicet minut.

Ne že bych to počítal nebo tak něco.

Potom to bude oficiální. Kate Brooksová se za mě provdává a už nebude spát v mé posteli jenom proto, že to chce – ale taky proto, že k tomu bude právoplatně zavázaná.

Muž a žena. Co Bůh spojí, ať se nikdo, kdo nechce přijít o paži, nepokusí od sebe odtrhnout.

Kate si skouskne ret. „Řekli ti kluci, jakej je plán?“

Má na mysli rozlučku se svobodou. Mou rozlučku se svobodou.
Mou rozlučku se svobodou v *Las Vegas*.

Loučení se svobodou je noc, která oslavuje konec mládeneckého života v tom nejbujarejším a nejzvrácenějším stylu. Hlavní roli v tom hrají sex a alkohol. Určitě jste viděli *Pařbu v Las Vegas* nebo *Pánskou jízdu...*, je to poslední hurá akce. Přirovnal bych to k poslednímu večeru, než odejdete do války, nebo – v případě ženy – než začnete držet dietu.

Od ženicha se očekává, že se bude nezřízeně cpát vším, s čím prý, jakmile navlékne nevěstě kroužek na její hezký malý prstíček, bude mít navždycky utrum.

Samozřejmě že Kate není jen tak ledajaká nevěsta. A protože je teď náš vztah – i sexuální život – lepší než kdykoli předtím, tak jsem zprvu o žádnou rozlučku ani nestál. Neviděl jsem důvod.

Existuje pár chlapů, jako jsem třeba já, kterým – když se zamilují – začnou všechny ostatní kozy a zadky světa tak trochu... splývat dohromady. Je to jako... s autama ve městě – troubí, túrjou, pískají jim gumy po asfaltu. Slyším je, vím, že tam jsou, ale jsou mi úplně ukradená. Nekoukám se po nich, nezastavím, abych je omrknul. Už ne – protože doma v garáži mám špičkový klasický model, který na mě čeká, až se vrátím a projedu ho.

Ona je jediná, o kterou stojím.

Nakonec mě ale kluci přece jenom překecali. Jack, Matthew a Steven mě zatlačili v konferenčce do kouta a vysvětlili mi, že ten rozlučkový mejdan není ve skutečnosti pro mě, ale pro ostatní kluky, kteří – aby mohli někoho přefíknout – musí ještě vynaložit nějaké úsilí.

Těmi ostatními měli na mysli svobodné chlapy a..., však víte..., ty, kteří už ženatí jsou.

Po vyslechnutí obhajoby jejich případu jsem se rozhodl s nimi do toho jít. S prací, Kate a malým diktátorem, tím myslím našeho syna, mi už nezbyvá na paření s kámoši čas. Řekl jsem si tedy, že by mohlo být fajn získat pár celoživotních vzpomínek na své nejlepší kamarády. Byla by to taková noc upevňování přátelství.

Takže když se mě Kate zeptá, jestli mě kluci zasvětili do svého plánu, odpovím jen: „Ani ne.“ Matthewova přesná slova byla: „Čím

míň toho víš, tím líp. Hodnověrný popření.“ Ale tohle se mi Kate říkat nechce. Jen by si dělala starosti.

Jenže ona to jen tak nepřejde. „No, a kdybys měl hádat, co si myslíš, že budete dělat?“

Pokrčím rameny. „Zajdem na steak, do kasina, popijeme...“

„A co striptérky?“

Všimli jste si té změny v jejím hlase? Toho preventivního naštvání? Té jízlivosti?

Nadzvednu obočí. „Jo, návštěva strip klubu je pravděpodobně v plánu.“

Zašklebí se a říká tím, ty jsi takovej hajzl. Pak se posadí a založí si ruce. „Jak jinak. Že mě to vůbec překvapuje. Ty jsi totiž nestrávil mezi striptérkami dost času, takže to musíš dohnat před naší svatbou.“

Slyšeli jste o protiraketovém obranném systému? V osmdesátých letech ho zavedl Reagan a jeho jediným účelem bylo bránit zemi před útokem jiné země. Zničit cizí rakety dřív, než dopadnou. Zamezit škodám. Ten systém se nezajímá o argumenty druhé strany. Nenechává si čas na rozmyšlenou, jestli třeba ta země nemá k útoku opodstatněný důvod. Jednoduše jen reaguje. Okamžitě. Obranně.

„Nebud' naštvaná – vždyť je to rozlučka se svobodou. Chceš mi snad tvrdit, že Dee-Dee nepozve nějakýho chlápka... nebo deset takových..., aby natrásali před tvým obličejem svým nádobíčkem?“

Že bych se nezmínil, že se k našemu víkendovému dobrodružství připojí i holky? Už je to tak. Delores usoudila, že by byla zábava udělat z toho skupinový výlet a potom se rozdělit a propařit noc odděleně. Považoval jsem to za skvělý návrh, a dokonce jsem začal mít Dee skoro rád.

„To je něco jinýho a ty to víš,“ argumentuje Kate.

„Až na to, že není.“

„Takže ti nebude vadit, když Dee objedná striptéry?“

Sestra B. nám léta tvrdila, že neexistují hloupé otázky. Páni, to byly teda žvásty.

Už jen pouhá myšlenka na to, jak se cizí polonahý chlápek otírá o Kate, mě nutí, abych něco rozbil – třeba někomu hubu. Rozdrtit

někoho na krvavou kaši ve stylu *Klubu rváčů*, aby už nikdy nepřipomínal lidskou bytost.

Možná je to primitivní. Možná je to iracionální, sexistické a neférové. Ale já už jsem prostě takový.

„Samozřejmě že mě to bude srát!“

„Dee-Dee tvrdí, že co je dobrý pro kačera, je dobrý i pro kachnu.“

„Matthew by se měl naučit, jak nasadit svojí podělaný kachně náhubek.“

„Tak jako ho nasazuješ ty mně?“

I já dokážu být pěkně jízlivý. „Ne, miláčku, na to, abych tvým ústům nasadil náhubek, je mám příliš rád. Radši je mám, když jsou široce otevřená a v očekávání.“

Kate zalapá po dechu. Čekám, až mi to oplatí. Až zahájí palbu. Protože takhle to u nás chodí. Už jste s námi dostatečně dlouho, abyste znali náš styl. Naše přede hry a škádlení po sexu, vzájemné popichování a vtipkování. Jsou to jenom slova – způsob, jak dát průchod našim frustracím nebo nažhavit jeden druhého.

Neznamenají zhora nic. Jen výjimečně za nimi stojí skutečná zloba nebo zraněné city. A tohle není ten případ.

Akorát že... očividně je.

„Tak přesně tohle jsem se obávala. Ještě jsme ani neodjeli a už se chováš jako hajzl. Věděla jsem, že se tohle zase stane.“

Kate se ode mě pomalu odvrátí a zkoprněle potřese hlavou. A vtom je spatřím. Slzy. Vytrysknou jí a chystají se skutálet dolů. Jenom její čirá tvrdohlavost je zadrží.

Překvapilo mě to. A zabořilo. Jako by mě někdo střelil do srdce gumovou kulkou o velikosti šutru.

Kate odhrne peřinu a chystá se pryč z postele. Jsem ale rychlejší – Flash Gordon by se nadýchal mých prachových částíček. Než stihne dát nohy na zem, jsem před ní, s rukama nad hlavou. Plný výčitek svědomí a omluv.

A taky jsem nahý.

Když se snažíte obhájit svůj případ, nemůže být nahota na škodu. „Kate..., počkej..., aspoň zpomal. Zadrž na chvíli.“ Chytnu ji za zápěstí.

Jenže se odtáhne. „Nesahej na mě!“

Jasně – jako kdyby se *tohle* mohlo stát.

Šanci, abych jí to řekl, už ale nedostanu. Z druhé strany místnosti se ozve obávaný zvuk, který zastaví každý náš pohyb a vyžádá si naši plnou pozornost. Vychází totiž z chůvičky.

Zarachtá v ní, asi jako když se o sebe tře bavlna. Jako odstřelovači v džungli nehneme ani brvou. Mlčíme. Čekáme. Dokud šustění nepřestane. A pak opět zavládne ticho.

Byl to výstražný signál. Výstřel, který nás varoval, abychom zatraceně sklapli.

Není třeba nám to říkat dvakrát.

Následuje komická hádka beze slov, kterou pochopí jen opravdoví rodiče. Zapojená jsou jen ústa, mimika, výrazy ve tváři a gestikulace. Nakonec mě Kate chytí za prst.

Já se usměju a pohybem rtů naznačím: „Oukej.“

Říkám jí tím, že jestli je připravená na druhé kolo, já jí ho rozhodně odepírat nebudu.

Snažím se ji přeprat a chvíli se válíme na posteli. Nakonec ji přišpendlím pod sebou tak, že sedím obkročmo kolem jejího pasu a ruce jí držím za hlavou. Fyzická námaha napětí trochu oslabí a Kate vypadá o něco míň našťavaně. Když se ujistím, že se mi nepokusí uniknout, chytnu příkrývku a přetáhnu ji přes nás, takže zůstaneme ukryti v protihlukovém kokonu.

Převalím se na svou půlku, tak abych viděl Kate do tváře, a napůl šeptem přejdu rovnou k věci. „Jestli ti představa striptérek jako součást zábavy tolik vadí, tak proč jsi ksakru tvrdila, že je v pohodě, když se moje rozlučka uskuteční v Las Vegas?“

Striptérky k Las Vegas patří stejně jako kukuřice k Iowě. Ta města jsou tím tak nějak proslavená.

Kate se chvíli ošívá a pak si povzdychne: „Protože všichni byli tou myšlenkou jet do Vegas tak nadšení, že jsem to nechtěla kazit. Navíc rozlučka se svobodou ve Vegas je něco... jako tradice, ne?“

Není to tak dávno, kdy bylo tradicí i obětování koz. To z toho ještě nedělá dobrý nápad.

„Všechny tradice se přece nemusej dodržovat. Pokud ti to je tak proti srsti, řeknu klukům, že to ruším. Můžeme zůstat jen u karet, doutníků a alkoholu.“

Na chvíli se zamyslí. „Ty bys to pro mě udělal?“

Zachechtám se. Jak o tomhle může vůbec pochybovat? „Samozřejmě že udělal.“

Kate si zasune ruce pod tvář. Dělá ji to mladší a zranitelnější. Moje hrud' se napne touhou ochránit ji. Od čehokoli – od všeho, co by jí mohlo způsobit bolest.

Dokonce i od mého jazyka.

„Když mně ani tak nejde o striptérky, Drewe.“

Teď jsem zmatený. „Říkáš to proto, že ti o ně vážně nejde – nebo proto, že si myslíš, že přesně tohle chci slyšet?“

Musím se zeptat, protože ze zkušenosti vím, že ženy jsou schopné vám říct, abyste něco udělali, a ve chvíli, kdy to uděláte, vám chtějí proříznout hrdlo. Měli jste zkrátka vědět, že ve skutečnosti nechťely, abyste to udělali. Ony nemyslí *doopravdy* to, co říkají.

Teda až na případy, kdy ano.

Je to jako dosud neobjevený druh schizofrenie. Bůh vás obdaroval ústy z nějakého důvodu, dámy. No..., vlastně víc než z jednoho.

Zkrátka..., používejte je. Mluvte k nám přímo. Všem nám to ušetří spoustu času a energie.

„Ne, myslím to vážně. Teď, když vím, že netoužíš po tom jít do strip klubu, už mi nebude tak vadit, když tam půjdeš.“

„Tak proč jsi tak našťavaná?“

„Myslím, že někde hluboko uvnitř se prostě... bojím.“

„A čeho?“

„Tebe.“

Au. Musím konstatovat, že tohle docela zabořilo. Jako staré zranění kolene, které zlobí tak nepravidelně, že skoro zapomenete, že jste ho prodělali, dokud se zase neozve a vy musíte týden proležet v posteli.

Kate si všimne mého výrazu a snaží se mi to vysvětlit: „Víš, bojím se, že uděláš něco..., třeba něco uvidíš nebo uslyšíš a špatně si to vyložíš. A pak dojde k nějakému nedorozumění a ty nezareaguješ... nejlíp.“

Promnu si oči a vzdychnu: „Myslel jsem, že tohle už je za námi, Kate.“

Chytne mě za ruku a stiskne ji. „Je to za námi. Navzájem jsme si odpustili a teď jsme vážně v pohodě. Jenže... musíš připustit..., že se to občas opakuje.“

Rose Kennedyová jednou prohlásila: „Říká se, že čas zahojí všechny rány. S tím nesouhlasím. Rány zůstanou. Čas a rozum ovšem duševní zdraví ochrání, rány se změní v jizvy a bolest se neustále zmenšuje, nikdy ale nezmizí úplně.“

Mně o tom povídej, Rosie. Mně o tom povídej...

Moje dlaň vyhledá Kateinu tvář a začnu ji ujišťovat: „Ale já už takovej nejsem, Kate.“

Jasně, máte pravdu: hluboko uvnitř jsem to pořád já. Jen jsem teď o něco moudřejší. *Mnohem moudřejší.* Jsem totiž otec a za týden budu i manžel. A radši bych si ufíkl péro, než abych Kate znovu ublížil.

Panebože, vždyť už jsem dospěl.

„Miluju tě, Kate. A věřím ti. Věřím nám. Teď o všem mluvíme, už to není jen o tom, jak zareaguju. Rozhodně nemám v plánu tohle podělat. Ne tenhle víkend a vlastně už ani nikdy jindy.“

Ó, ironie, ty hnusná mrcho.

Kate mi položí na ruku tu svou. Zahledí se mi do očí a hledá v nich pravdu nebo upřímnost nebo já nevím co. Nicméně ať už je to cokoli, najde to, protože se usměje a pak mě jemně políbí. „Věřím ti.“

Potom se odtáhne a zeptá se: „Cítil by ses líp, kdybych řekla Dee, že jestli už objednala nějaký striptéry, ať je zruší?

Ano.

„Ne.“

To si piš, že ano.

„No..., možná.“

Ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano, ano.

„Ale ne. Chci, aby sis to s holkama užila. Však víš, dělejte to, co dělaj kačeři.“

Vidíte? Jestli tohle není důkaz toho, že jsem dospěl, tak vážně nevím, co by byl. Navíc mužští striptéři nejsou zas takový problém. Většina z nich jsou totiž začínající tanečníci. A všichni víme, co to znamená...

Navíc žádná holka nechce šoustat chlápka ve slipech s leopardím vzorem. Je jedno, jestli jste nabušená hora svalů a péro máte velký jak dělo – pokud nosíte tanga, vypadáte jako kretén.

Posadíme se a Kate podotkne: „Dívat se, jak naolejovanej chlápek natřásá zadkem, není zrovna moje představa o zábavě.“ Zastříhá na

Tak takhle to začalo. Všechno bylo úžasné. Povídali jsme si. Smáli se. Komunikovali.

Šukali.

Bylo to jak v nějaké stupidní pohádce.

Všimli jste si, že pohádky vždycky začínají dobře? Krásná princezna, šťastné království. A pak se všechno zvrtně. V jednu chvíli Mařenku absolutně nic netrápí a v klidu se láduje oknem z perníku, a vzápětí se ji stará ježibaba snaží posadit na lopatu a strčit do pece.

Pokud si o mně někdo z vás pořád myslí, že jsem jen sebestředný blbec, který si Kate nezaslouží, tak mám tušení, že tohle se vám bude líbit.

Hodně.

Kapitola 2

V Jamesově pokoji je šero. Žaluzie jsou stažené a jediné osvětlení vychází z nočního světla s Buzzem Raketákem v rohu místnosti. Jamesovi jsme zařídili nejúžasnější pokojíček na světě. Žádné žluté a zelené stěny. Ty jsme nechali vymalovat tmavě modrou a krémovou a nábytek pořídili z tmavé třešně. U jedné stěny stojí koš na basket pro batolata, u druhé se nachází obrovská vláčkodráha. Mezi klenutými okny je umístěné pohodlné houpací křeslo, na němž leží už značně opotřebovaná knížka *Dobrou noc, měsíčku*. Na zdech visí zarámované rodinné fotografie a taky fotky nově postaveného stadionu Yankees. Zezadu na dveřích je nalepený plakát Metallicity.

Chtěl jsem ho nalepit zepředu a přímo doprostřed, jenže Kate mi to zatrhla.

Sotva vejdu, rázem se Jamesova velká tmavá kukadla rozzáří. Je to moje dokonalá zmenšenina – jeho nos, brada i černé vlasy, které mu trčí ve všech možných směrech.

„Dobré ráno, kamaráde.“

Drží se za okraj postýlky a poskakuje jako šimpanz v dupáčkách.

Když James promluví, pečlivě vysloví každé slovo s důrazem na souhlásky. Zní skoro jako robot. „Ah-hoj t-tat-ti.“

Je to neskutečně roztomilý.

Zvednu Jamese vysoko ve vzduchu a jemně ho koušu na bříšku, dokud nezapiští. Pak ho dám dolů a sevru v náručí. Otočí hlavu a položí mi ji na rameno. Svým dechem mě lechtá na krku. Znovu ho políbím do vlásků – protože prostě můžu.

Nikdy nepochopím chlapy, co odmítají objímat a líbat své děti – obzvlášť když mají *chlapce*. Podle mě jsou to bezcitná hovada. Představa, že příliš mnoho lásky může z kluků udělat slabochy, je pěknou hromadou sraček.

Jestli chcete, aby vašemu dítěti nechybělo sebevědomí a cítilo se bezpečně, musíte v něm vybudovat dobré základy – být pro něj dobrým vzorem. Vezměte si například mého otce. Vyrůstal jsem s vědomím, že kdykoli překročím jisté hranice, nebude váhat a seřeže mi prdel. To taky dělal. A často. Nicméně každý den mě utvrzoval v tom, že mám jeho podporu. Že mě má rád a je pyšný na všechno, co jsem dokázal nebo se o to alespoň pokusil. James bude vyrůstat se stejnými pocity.

Přes nos mě praští nepříjemný zápach. „Ježiši, Jamesi.“ Položím ho na stolec a přebalím ho.

Vypadáte překvapeně. Ale neměli byste. Opravdoví muži plenky mění.

Uvažuju, že si to dám na tričko.

Vlastně všechno, co dokáže Kate, včetně koupání, ukládání ke spánku nebo půlnočního krmení, zvládnou taky. Tak trochu musím.

Když se James narodil, Kate bylo dvacet osm. Pro lidi z naší branže je to mladý věk. A i když ráda dělala všechny ty maminkovské věci – a i přes obrovskou porci viny –, nebyla ještě připravená vyměnit firemní žebříček za dětské říkanky.

Pořídít si chuťvu nebo dát Jamese do jeslí nepřipadalo v úvahu. Když jsem byl kluk, nelíbilo se mi ani to, když jsme dávali do zvířecího hotelu našeho psa. Ani náhodou bych nesvěřil svoje dítě do rukou cizích lidí a pak se každý den modlil za to, aby mu neublížili.

Jenže jsem kdysi dávno Kate slíbil, že jí pomůžu uskutečnit všechny její sny. Takže jsme se dohodli na kompromisu a vyřešili to následovně. Obzvlášť to, jak jsme naši výměnu názorů zakončili, vás jistě uspokojí... Mě osobně to teda uspokojilo.

James – čtyři týdny.

Je půl jedenácté v noci a já právě vcházím do našeho bytu. Možná vám to přijde pozdě, ale ve světě investičního bankovníctví to není nic neobvyklého. V sedm hodin jsem měl pracovní schůzku, potom konferenční hovor s Indonésií a nakonec jsem ještě nějakou dobu pracoval na smlouvách a už to bylo.

Když se James narodil, vzal jsem si dvoutýdenní otcovskou dovolenou, ovšem teď už jsem v plné polní zpátky v kanceláři, zatímco Kate zůstala

doma na mateřské. U nočního krmení jsme se zpočátku střídali, jenže protože je dost obtížné dát dohromady souvislou větu – natož rozhodovat o milionech dolarů –, když váš mozek napůl spí, padlo to celé na ni a já se díky tomu můžu docela dobře prospat a neohrožovat tak jmění svých klientů.

Hodím klíče na stůl a nohou zavřu dveře. Vejdu do obývacího pokoje a spatřím Kate, jak sedí na pohovce s košem prádla u svých nohou a skládá dupačky. Na stole už jich má vyskládanou celou hromadu. Svě dlouhé hedvábné vlasy – které tak zbožňuju, když je můžu cítit na svých stehnech – má svázané do uzlu. Na sobě má pyžamové šortky a námořnické tričko. Nemůžu přehlédnout, že její prsa, která jsou díky kojení stále větší než obvykle, nejsou uvězněná v podprsence.

Tomu říkám povzbuzení.

Hlasitěji, než jsem zamýšlel, ji pozdravím: „Ahoj, krásko.“

„Pššt!“ zaútočí. „Jestli ho vzbudíš, tak přísahám, že ti ve spánku vytrhám všechny chlupy kolem ptáka.“

Vytřeštím oči. Poslední dobou tráví příliš mnoho času s Delores.

Pronesu už tišeji: „Promiň. “ A sednu si k ní na gauč, abych ji políbil.

Moje rty z ní vyloudí úsměv. Ostatně jako vždycky. „Ahoj,“ pozdraví mě tónem, který mi říká, že mě ráda vidí. „Chceš, abych ti něco ohřála?“

„Ne, to je dobrý, dám si jen miskou cereálií.“

Kate zívne, vezme bryndáček s nápisem Moje máma je víc sexy než tvoje a pokračuje ve skládání.

„Náročnej den?“ zeptám se.

„Ani ne. Jen někdy kolem šestý byl docela podrážděnej a trvalo mi celou věčnost, než se mi ho podařilo uspat.“

Přikývnu. Nakloním hlavu k chodbě. „Půjdu ho ještě zkontrolovat.“

Kate mě však zarazí. „Tak na to zapomeň.“

„Budu fakt potichu.“

„Drewe...“

„Ani se ho nedotknu.“

Sarkasticky podotkne: „Oba moc dobře víme, že se na něj nedokážeš jenom koukat.“

Trefa.

„A pak bude vzhůru a já ho budu muset nakrmit, aby zase usnul. A celý jeho časovej režim bude v háji.“

Musím souhlasit s tím, co říká. I když to neznamená, že se mi to musí zamlouvat.

„Neviděl jsem ho celý den!“ Musel jsem dnes ráno odejít dřív než obvykle, abych stihl schůzku s jedním klientem z druhého konce města. „Pro mimino není zdravý, když nevidí svého tátu několik dní.“

Nevím, jestli je to pravda – ale zní to dobře, takže to budu tvrdit dál.

Jenže Kate mi to nespolkne. „Jsou mu čtyři týdny. Pravidelnej režim potřebuje mnohem víc než vidět svého tátu.“

Zamračím se. Právě totiž ranila mé city. „To, co říkáš, je pěkná hovadina.“

Pokrčí rameny. „Ale tak to prostě je.“

Povzdychnu si. A zvolím zákeřnější postup. „No, tak abych si radši šel dát ty cereálie.“

Zvedám se a Kate ze mě přitom nespouští oči. Za zády slyším, jak na mě něžně zavolá: „Drž se od jeho pokojíčku dál, Drewe. A opovaž se podívat jenom na dveře.“

Nic na to neodpovím. Přestože jsme s Kate už nějaký ten rok spolu, občas ji ještě dokážu přechytračit. Vejdu do kuchyně, z ledničky vyndám mléko a zaliju si misku cereálií. Dám si dvakrát do pusy a vtom...

Slyšeli jste to? Znělo to jako dětský pláč, že jo?

Že ne?

Pak bych vám doporučil, abyste si zašli na ušní, protože já to určitě slyšel.

Vykradu se z kuchyně a nenápadně si to zamírím chodbou do dětského pokoje. Otevřu na pár centimetrů dveře – tak abych mezi ně mohl strčit hlavu. Lampička vrhá teplé světlo na nábytek z tmavého dřeva, houpací křeslo a kupu plyšáků v rohu. Zaposlouchám se. Je slyšet pouze Jamesovo pravidelné hluboké oddechování.

Zdá se, že nakonec to opravdu nebyl pláč, co jsem slyšel. Když už jsem ale tady, nemůže ničemu vadit, když jenom nakouknu, že ne? Jistěže ne.

Jako dítě, které se ráno na Boží hod ještě před východem slunce potají plíží dolů ze schodů, vkročím tiše do místnosti. Dojdu k postýlce a kochám se pohledem na svého spícího syna. Okamžitě mi to vykouzlí úsměv ve tváři. Je totiž brutálně rozkošný.

Leží na zádech s hlavičkou otočenou k pravé straně. Jednu ruku svírá v pěst a má ji položenou za hlavou. Na sobě má tmavě zelené

dupačky. Neodolám pokušení pohladit ho po jeho naducané, dětsky hebké tvářičce.

Neucukne a ani se nezavrtí. Zatímco se na něj dívám, přijde mi skoro bláznivé, že mě tak moc baví pozorovat ho, jak oddechuje.

Když se dosyta vynadívám, udělám krok ke dveřím.

A pak se něco strašně podělá.

Určitě jste tušili, že se to stane.

No jo, už je to tak. James otočí hlavičkou doleva, začne kopat nohama a jeho sladká tvářička se zkroutí. A nato – jako čerstvě vylíhnuté ptáče – spustí:

„Uááááá.“

Šlehnu pohledem ke dveřím, potom se podívám zpátky na něj a vtom mu z úst vyjde další:

„Uááááá.“

„Do háje. Pšššt,“ zašeptám. „Jamesi...“ Hladím ho po bříšku. „Šššš, spinkej dál.“

Je to samozřejmě k ničemu.

„Uááááááááá.“

Do hajzlu. Vezmu ho do náruče a začnu s ním pohupovat na rameni. „Musíš přestat brečet, kámo. Jestli mě tu tvoje máma najde, zamkne svoji frndu jako ocelovej sejf a mně bude trvat hodiny, než se mi podaří ten zlobivej zámek zase odemknout.“

I když technicky vzato sejf je kvůli údržbě stejně pořád zamčený. Musíme vydržet ještě dva týdny, než nám dá doktorka zase zelenou. Do té doby musíme přísně dodržovat pravidlo „Zákaz vstupu!“ Mám zákaz udělat jí to i pusou nebo se jen pokusit o oblíbenou činnost mezi pubertáky, dráždní přes oblečení. Roberta říkala, že se její děloha potřebuje zavinovat a to znamená: žádné orgasmické záchvaty.

Nicméně vy určitě chápete, na co narážím. Zato můj syn ne. Nebo je mu to úplně fuk.

„Uááá, uááá, uááááááááá.“

A najednou si všimnu, že ve dveřích stojí Kate a plným právem se tváří namíchnutě. „Rozluč se se svým ochlupením, Drewe.“

Uchechtnu se. „Cože? Slyšel jsem, jak brečí, a sem jsem přišel jen chvilku před tebou.“

Pokud lžete osobě, která ví, že lžete, tak se to jako lež nepočítá.